

מסורת הש"ס

[illegible]

(א) גמ' דרבנן הוא לדידיה:
(ב) שם פסע אחת חיו ט'
וצריכא: (ג) רש"י ד"ה
צריכא וכו' ולאוני קצרות
ליק נראות: (ד) ד"ה פוטין
וכו' חוטמו שפגמו
שניטלה מהם:

מִתְנִי וְקִשְׁרוֹ וְנִבְנוֹת
בְּבִרְיוֹת. ע' נִלְחָשׁ ע"ו
לִיִּם ע"ו :

טונסל"ש [טונסל"ש].
צורעים.
ינציב"ה [ינציבי"ש].
חניכים.
מישליר"ש. (שנינים)
נחנות.

[illegible]

שיטת טהרתו לא קנסו בנעלום: אז זקן. שלא היה בו מום ושערו מרולל לפי שהיה אסור בגיזה: סיגום. ויחמ: זכור של רחלם היינו (בכור): כל שהוא לדעתו. לדעת הבעלים אסור בשלא לדעתו לא עיון בפירוש הבעלים לא לקסורו ולא לחיות משום הכי התירו. אבל שצער כאוני בכורות אחרים והתינוקות נמי ולא יחמ כידם הבעלים

בנו אחריו. לשלם חט"ג.
קקן (כ"ק ד'): שאינו ניכר.
ניכר כהן: לא שמים היו.
ר' ושערו מדולדל. לפי

ישימא ⁽⁶⁾ משרות ומת ⁽⁵⁾
 ה"ק שיינו ניכר ⁽⁴⁾
 ורבענ ⁽⁶⁾ ⁽³⁾ לדידיה קנן
 יבנן: מתני' מעשה
 שעירו מרודלד וראוהו
 יסבו של זה אמרו לו בכ
 א"כ היה בו מום ⁽²⁾ נטל
 מעשה לפני הכמים ו
 הלך וצירם באוני בכור
 אחת היו תינוקות משת
 טלאים זה כזה ונפסק
 הרי הוא בכור וכא
 התירו ראו שהתירו
 בכורות אחרים ואם
 ידעתו אמור שלא דא
 תחתיה היה כו': וצריכי
 ונככים דלא אתי למ
 למיסרך אימא לא וא
 ללא אתי לאיתלוף ב
 דאתי לאיתלוף בגרול
 מסדא אמר רב קטיני
 א"כ היה בו מום אמר
 יום כמאן דא"ל ויל עיל
 מום מבדי ממילא לא
 נעשה אלא נעשה נמי
 ה הכלל כל שהוא לה
 לאיתויי גרמא: שלא
 לפי תומם ⁽¹⁾ מתני' יהי
 נעשה בו מום ה"ז שוח
 ינוי עלא

לאחר רדיפה לא פשימ
אמר רב פפא לא תימני
אפילו לאחר רדיפה
מותר להטיל מום
בגדודינא אימרא בשפ
נדעיו נפק אמר ר' ר
מנא יו^י יהושעין ה
משמשו דכי פעי מיהו א
עקדו הוי ומא מש
נדי אדרס רועי ישראל
הוא על של חבירו וז
דנו ולא מעידו:
כי כהנים נאמני לל
מימר אמר בין דקא
הדין כהן לכהן דחיי
אמן הוא על של חב
החשוד על הדבר לא
מלתעלה בשומק ולא חס
פעקדו. לגמרי הי מוס ד
שמיות מוס אפילו א
שישראל נאמנין. למי
כהנים. האי דנקט ראויין
קנטה כשל אחז דהו מוס
פילו הן עמדי צביה חס
וזל לעמדי שיש שיסחט
אין נאמנין אס הככר

כי התירו. ולא קא אתי למכרך דליה הכי התירו: אבל קטן דאחי למיסרך. תינוקות משום הכי התירו ולא אחי יבד כוכבים גדול דהטיל מוס וקסבר ונו דהתירו אלא דאמרי ליה לקסדור אונז: לאיתריי מסיח לפי תומו דאפי

גדיא באוריה. כשרואה שמיעוט הראש בחזק יכול להטיל מום
באחזן לטוען לו לחוש לנו מרשע האחזן שמה יאח רוב הראש
יחזק דמתוך שאני הגדי גדולות דרך אזנים לנאש במיעוט הראש
יאמרא בשפוטניה לכל באזניה לא לנו יש לו לחוש שמה יאח רוב הראש

קנסו בנו אחריו מ"ט
שמה היוק קנסא
רבנן לבריה לא קנסו
בזכר של רחלים זקן
המטור אחד ואמר מה
הוא ואינו נשחט אלא
גיום וצורם ^ט אונז ובא
ר' ^י ואתר שרתתו
ר' אחרים ואסרו פעם
בשדה וקשרו ^י זנביו
זנבו של אחד מהם
ממעשה לפני חכמים
הלכו וקשרו זנבות
יהוה הכלל כל שהוא
מותר: גמ' ^כ פעם ^כ
דאי אשמעינן עובד
דורך אבל קטן דרתי
אשמעינן קטן משום
ל אבל עובד כוכבים
אימא לא צריכא א"ר
לא שנו אלא דא"ל
אם א"ל אם נעשה בו
כיה מומא דמי אמר
מה לי היה מה לי
ומילא הוא ולא שנא:
ת אסור: לאיתויי מאי
דעת: לאיתויי מסיה
כבוד ^ט דרפו בעטו
עליו: גמ' א"ר פאפ
עוית דהובא ערל

מהו דתימא צעריה הוא דמדכר קמ"ל ט' איכא דאמרי בשעת דדיפה אין" אבל שלא בשעת דדיפה לא אלא מי מאי מעמא צעריה [הוא] דמדכר"ט א"ר יהודה בכור קודם שיצא לאויר העולם אמר רבא גדיא תיה איכא דאמרי אימרא נמי באודינה אימור דרך אכל ולא מיהוי פעי ומיהוי הוי מומא מאי קמ"ל צונות שנפגמו ושונגמו הפנימיות שנעקרו י"ב מ"ט לאו י"ב רב פפא רבא נמי מעמא דמתני' מפרש מאי מעמא דכי פעי מיהוי: **מתני'** כל המומין הראויין לבה אמנין י' רועים כהנים אינן נאמנין רשב"י אומר "נאמן נאמן על של עצמו ר"מ אומר "החשוד על הדבר גמ" ר' יוחנן ור' אלעזר חד אמר "רועי ישראל לא חיישינן רועי כהנים כי ישראל אין נאמנין מרחנא ביה לא שביק לדידי ויהיב לאחרני והוא ינין לגומלין ואתא רבן שמעון בן גמליאל למימר וואינו נאמן על של עצמו ואתא רבי מאיר למימר ו' ולא מעידו וחד אמר רועי ישראל והן כהנים נאמנין

כלום היו מוס הוואל וגראו (כן אותן חוטין): עמימות. שהשייט
גרס והואל הוואל וכי פטי מיחיו אבל פגימה או גימום אינו יזכר בהם
: **מרת** הראוין לכא ע"י אדם. שיש לומר אדם הטילו בו כגון
ליהן נאדעו לו: רועי כהנים אין נאמנין. נדחשדו בדבר. ובגמרא
בידי אדם לפי שיש מומין שאין ראויין לכל בדי אדם כגון בעל חמש
אדם נחשד עליו: (ד"רשב"א ור"מ מפרש בגמ': **גמ'** חר אדם
יום שהכזור שלהם: **לגיתא לא חיישינן**. ליתחשדיה שמא על ידי
כזו הן ויחשבו ממנו עמו: **והא דקמי רועי כהנים אין**
ידי ישראל נדחשד היא כהן רועה שהוא עממו הטילו **סב**:
דמימר

[illegible]

ל' א מ"י פ"ו מהל' מוכל
ומזיק הלכה ב:
ל' ב ב מ"י פ"ב מהל'
במורות הל' יב טושי"פ
י"ד ס' שג סעיף ב:
ל' ד מ"י שס הל' יא טושי"פ
שס סעיף ד:

א) טימא סהרהתי של חביר
 וסת: ב) חוס' דהא:
 ג) מעשה. ד) חוס' לעיל (ע"פ)
 ה) מ"ר' ולקמן (דף ע' ג' דף)
 ו) ודאנו קסור אחד:
 ז) א' גרסא א' אונז: ו) והתיר:
 ח) וסתיחה ודף ח' גרס:
 ט) וקסור ובעת טלאים:
 י) חביר דורס רבנא ובעת עיל:
 י"א ח'ר' זה יסתיח עיל:
 י"ב א"ר אמר ר"פ א' חיימא
 בשעת דריפא אין שלא
 בשעת דריפא אלא אלא
 דריפא נמי מ"ט צערה הוא
 וקא מירכ: י"ג ח'מר ר'פ חטין
 י"ד ח'מר ר'פ חטין

[illegible]

דאמיר אא"כ נעשה בו מום קרי מסיח לפי תומו: היה בכור. איל רודפו לנגחו והתנגד הנדחת מזה לזה ונתנו

[illegible]